

Одрі Хепберн
Наталія Павліщева

Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей
Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це унікальний проект, який сприяє набагато якіснішому дозвіллю батьків і дітей. Книги серії написані в захоплюючій і доступній формі, що робить сам процес читання не нудним і корисним. Діти поринають у неймовірні пригоди персонажів та відкривають для себе життя головних героїв – видатних людей усіх часів. Із цих історій дитина дізнається, що завдяки наполегливій праці, вірі у себе та бажанню принести щось корисне у світ, можливо досягти будьякої мети. В кінці кожного розділу – завчасно підготовлені запитання, які допоможуть дитині зрозуміти і запам'ятати найважливіше. Історії навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та до кінця вірити у свій успіх!

Наталія Павліщева

Одрі Хепберн

© Издательство «Агентство «ІРІО»

* * *

Дорогі читачі!

Перед вами нова книжка із серії мотиваційних біографій найуспішніших людей. Її можуть читати як діти, так і дорослі. Це незвичайна серія. Вона написана в захопливій і доступній формі. Головні герої книг – відомі особистості, які досягли видатних результатів завдяки наполегливій праці та невичерпній вірі в свої сили. В кінці кожного розділу – запитання, які допоможуть дитині зрозуміти й запам'ятати найважливіше.

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та завжди вірити в успіх!

У книжці, яку ви тримаєте в руках, – чарівна історія жінки, що стала прикладом для мільйонів жінок світу. Весь світ знає Одрі Хепберн як красиву талановиту актрису. Вона подарувала нам унікальний стиль, який досі наслідують, і зовсім нову, незвичайну жіночність. Фільми з її участю стали класикою, а її висловлювання про життя розбирають на цитати. Одрі

Хепберн – унікальна особистість! З її біографії дитина дізнається як гідно долати труднощі в житті, як виховувати наполегливість та відстоювати власну думку. Чому потрібно позитивно дивитися на світ, а також вірити в себе, в свою красу та унікальність.

Пам'ятайте: батьківське читання – один з найбільш емоційних та пам'ятних моментів для дітей. Коли ви читаєте дитині – вона відчуває ваші турботу й любов.

Любіть своїх дітей! Говоріть їм про це! Вони дуже цього потребують...

Іцхак Пінтосевич

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей»

Мудрість багатьох поколінь доводить, що найголовніше завдання батьків – допомогти дитині піднятися на її власну гору, реалізувати її власне життєве завдання. Книжкова серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» допоможе дитині підкорити будь-які вершини.

Видано чимало біографій про життя відомих людей. Але наші історії особливі тим, що написані «мовою дитини» та відповідають потребам сучасного покоління. Кожен з батьків мріє виростити свою дитину щасливою й успішною. Освіта посідає в цьому процесі чи не найважливіше місце. Проте варто пам'ятати, що дитині дуже важливо отримувати позитивні емоції в процесі навчання. Саме тоді вона по-справжньому захопиться знаннями і зможе запам'ятати необхідне.

Зазвичай дітям не надто подобається вчитися, щось зубрити. Вони люблять поринати у світ пригод з новими героями, співпереживати їм, учитися разом з ними й долати перешкоди. То запросіть ваших дітей у таку пригоду!

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це найкращий спосіб познайомитися з наукою, історією, досягненнями людства та світовими відкриттями. На прикладі великих особистостей та відомих вчених книжки дають зрозуміти, що визначний успіх не приходить сам по собі, він підвладний лише тим, хто багато та плідно працює. Не варто кожную невдачу розцінювати як провал, адже будь-яка невдала спроба – це ще один крок, який наближає до мрії.

У дорослому віці ми приймаємо обставини такими, якими вони є. Частіше змінюємо ставлення до ситуації. Та не всі здатні змінити себе або саму ситуацію. Унікальні книги-біографії допоможуть дитині зростати впевненим лідером, із власною думкою і поглядами на світ. А батьків надихнуть на нові ідеї, досягнення та втілення цілей. І головне – допоможуть бути для своєї дитини найкращим батьком чи матір'ю.

У кінці кожного розділу є вправи-запитання. Вони допоможуть запам'ятати все головне й цікаве. А також наштовхнуть на роздуми, як стати першим у своїй справі, як це зробили: Коко Шанель, Стів Джобс, Альберт Ейнштейн, Блез Паскаль, Нікола Тесла, Маргарет Тетчер.

Крім того, книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» надихають проводити вільний час разом з усією родиною. Адже спільне читання дозволяє широко говорити з дитиною про важливе, зміцнює стосунки із нею і додає любові до книг. Читайте та надихайтесь!

Розділ перший. Голодне дитинство

Одрі завжди мріяла танцювати. Не просто танцювати, а бути прямою в балеті – плисти лебедем, ледь торкаючись сцени пуантами...

Однак війна перекреслила всі її мрії.

Одрі Хепберн, а точніше Одрі Кетрін Растон, народилася 1929 року в Брюсселі. Батьки розлучилися, коли дівчинці не виповнилося і шести років, тож початок Другої світової війни вона зустріла у голландському Арнемі, куди мама відвезла її і братів подалі від можливих воєнних дій, а в сусідньому Вельпо, у великому маєтку, жив дідусь.

У нейтральних Нідерландах було надзвичайно спокійно, до того ж багато голландців з Арнема працювали в Німеччині, мали змішані сім'ї та безліч друзів по той бік недалекого кордону, який важко було навіть кордоном назвати.

В одному з фільмів батько говорить героїні, яку грає Одрі: «Я не хочу тобою пишатися, я хочу, щоб ти була щаслива».

Баронеса Елла ван Хеємстра хотіла бачити свою дочку Одрі щасливою, та водночас прагла нею пишатися. Можливо, тому надто багато вимагала від дівчинки. Баронеса знала, як повинна поводитися справжня леді, вона знала навіть, що мусить відчувати і думати справжня леді. І хоча виховання часто виявлялося надто суворим, Одрі все життя дякувала мамі за настанови:

- думай спершу про інших, а потім лиш про себе;
- до будь-якої справи стався чесно, виконуй її так, щоб не було соромно за результат і головне – за свої зусилля;
- ніколи не вимагай для себе кращих умов і не чекай подяки;
- не сподівайся схвалення навіть за великий успіх, пам'ятай, що ти завжди можеш краще;

- не забувай хвалити інших, а як щось і викликає в тебе невдоволення, тримай думку при собі;
- доброзичливо стався навіть до тих, кого тобі хочеться знищити.

Ці та багато інших, подібних, настанов Одрі чула від мами. Баронеса ван Хеемстра і сама суворо дотримувалася цих правил, а тому мала право вимагати їхнього виконання від дочки.

Окупація

Коли на вулицях Арнема загуркотіли німецькі танки, а сім'ю Хеемстра виставили з їхнього власного будинку, стало зрозуміло, що відсидітися осторонь не вдасться. Їм пощастило – дозволили жити в прибудові для прислуги, інші взагалі не мали даху над головою. Баронеса потіснилася, адже спершу слід думати про інших, а потім про себе...

Одрі згадувала, що вони не жили, а виживали. Спочатку все здавалося грою, страшною, але грою. І хотілося одного – щоб ця гра якомога швидше закінчилася, щоб це було не назавжди. Їм доводилося регулярно відмічатися у комендатурі, як злочинцям здавати відбитки пальців, фотографуватися в фас і в профіль, отримувати продовольчі картки, щоб не померти з голоду, а Одрі ще й ретельно приховувати, що її батько англієць, а старший брат на фронті. Вона мусила забути англійську і власне ім'я.

А ще потрібно уникати випадкових облав, щоб не забрали на роботу до Німеччини, як брата Одрі, або не розстріляли, як її дядька. Той просто стояв у шерензі десятим...

Знову і знову вона плекала надію: «Тільки б не назавжди!»

Жити під гнітом постійного приниження неможливо, людина або ламається і перестає бути людиною, або починає чинити опір.

Вулицями Арнема гасала ватага дітей, вдаючи, що просто бавиться. На щастя, окупанти не здогадувалися, що насправді це зв'язківці (наприклад, у Одрі під устілкою тфельки захована записка для бійців Руху Опору). Окупанти так і не втямили, як Рух Опору налагодив зв'язок, і це їх страшенно дратувало. Облави в місті проходилися дедалі частіше...

А потім поширилася чутка, що збитий англійський пілот живий і ховається в лісі. Баронеса ван Хеемстра та її юна дочка не могли залишитися осторонь.

Якось, віднісши передачу цьому пілотові, дорогою додому Одрі наразилася на німецький патруль. На щастя, в руках вона тримала букетик квітів. Схилившись у балетному поклоні, дівчинка простягнула букетик солдатам, мило всміхнулася і пішла далі. Від страху в неї ледь не підкосилися ноги.

Опір окупантам зростав, дедалі більше поїздів летіли під укіс, дедалі частіше страйкували залізничники. Звісно, гітлерівці жорстоко

розправлялися з тими, хто потрапляв до їхніх лап, облави завершувалися розстрілами кожного десятого спійманого жителя міста. Так загинув дядько Одрі.

А потім німці заборонили постачання провізії до Арнема, і для містян настали тяжкі часи. Люди відносили речі в сусідні села й обмінювали їх на хліб і картоплю, та невдовзі закінчилися й речі... Почався голод. Ноги Одрі розпухли, а сил не вистачало не лишень на танці – бігати вулицями було несила.

Одрі придумала власний спосіб боротися з голодом: дівчина навіювала собі, що їжа – це щось огидне, і що вона мусить з'їсти лишень крапельночку, щоб не померти від виснаження. А ще потрібно більше спати, однаково несила щось робити.

Та згодом їх вигнали навіть із міста.

Коли союзники завдали удару, німецькі війська чинили в ньому запеклий опір. Їм страшенно заважали жителі Арнема, тому посеред зими літніх людей, жінок і дітей (чоловіків у місті вже майже не було) просто викинули геть. Одрі з мамою зуміли добратися до будинку її дідуса у Вельпо і принаймні мали дах над головою.

Був дах, але під тим дахом нічого їсти. Не залежались навіть колекційні цибулини тюльпанів, залишені на зиму в льоху.

Якби баронеса ван Хеємстра жила тільки з дочкою, цього, можливо, вистачило б до весни, та хіба можна не пустити до будинку тих, хто зовсім не має даху над головою?

Коли не залишилося зовсім нічого, Одрі раптом згадала, що в їхньому будинку в Арнемі є захований мішечок з сухарями – його забули в поспіху. Дівчинка переконала матір дозволити сходити в місто по ці сухарі.

Небезпечно? Звісно, можна потрапити під облаву, тоді її забрали б на копання окопів, що для ослабленої голодом Одрі означало б смерть. Або потрапити під обстріл... Але вона пішла.

Сухарів не знайшла – їх з'їли шури, але в розбитій булочній знайшлися дві черстві булки і пара яблук. Це був подарунок! Ховаючись від патруля, Одрі мусила спуститися в льох, де на неї чигала ціла шуряча зграя, яка теж не відмовилася б від сухарів із яблуками. Дівчинка не могла віддати свій скарб, тож зрештою зазнала численних шурячих укусів і захворіла на жовтяницю.

Коли вона нарешті дісталася Вельпо і принесла булки з яблуками, мама вжахнулася від жовтого кольору шкіри своєї дочки.

Звісно, врятувати кілька людей від голодної смерті два сухарі й пара яблук не могли, але союзники вже почали скидати посилки з продовольством із літаків. Це дозволило протриматися до звільнення Арнема.

Можливо, ви читали «Щоденник Анни Франк», єврейської дівчинки, яка зі своєю сім'єю і ще кількома знайомими два роки ховалася в таємному притулку

в Амстердамі. Знайшовся зрадник, який доповів про них у гестапо. Анну та її рідних і друзів кинули до концтабору, де майже всі загинули. Анна також.

Упродовж страшних місяців ув'язнення Анна вела щоденник, який по війні опублікував її батько, один з небагатьох, хто вижив у концтаборі.

Коли пізніше Одрі Хепберн запропонували зіграти Анну Франк у фільмі, вона категорично відмовилася. Одрі не могла грати майже те, що сама пережила в Арнемі, те, про що дуже хотіла забути.

Кінець кар'єри балерини

Закінчилася війна, тож варто було знайти себе в мирному житті. Звісно, далися взнаки п'ять років кошмару, п'ять викреслених років, а надто місяці голоду. Річ не лишень у тому, що знесилена голодом дівчинка не танцювала – 1945 року їй було вже шістнадцять, запізно, щоб починати вчитися балетним па. Висока (1 м 70 см), дуже худа, Одрі не підходила для балету, проте власниця знаменитої балетної школи Лондона прийняла її на навчання. Дуже вже блищали очі цієї незвичайної дівчинки.

Однак невдовзі всі зрозуміли, що час втрачено. Одрі доводилося опановувати ази професії поряд із зовсім маленькими дівчатками, до того ж її м'язи ще не відновилися і не справлялися з навантаженням.

Настала мить, коли наставниця чесно зізналася, що примом Одрі ніколи не стати, а на артисток кордебалету не варто гаяти часу.

То був жорстокий удар, але Одрі розуміла, що балет вимагає саме такого чесного й жорсткого підходу. Не варто дарувати людині надію, що у неї щось вийде, якщо це фізично неможливо.

Одрі Хепберн танцювала таки артисткою кордебалету. Але балериною, на щастя, не стала.

Напевно, вона була б прекрасною балериною, оскільки працювала завжди самовіддано, але тоді ми не побачили б її в багатьох чудових ролях у кіно.

Запитання

1. Які з настанов, що їх давала мама Одрі, ти вважаєш найважливішими?
2. Чи потрібно було ризикувати власним життям під час окупації, а чи ліпше було пересидіти тихенько, як мишка в нирці?
3. Чому загинув дядько Одрі?

4. Чому Одрі та її мама могли сміливо дивитися в очі людям після війни?
5. Чи варто було Одрі докладати таких зусиль, щоб стати балериною?

Розділ другий. Бродвей і Голлівуд – казка наяву

Мрія про великі ролі в балеті не здійснилася, але бажання танцювати нікуди не зникло. І Одрі танцювала. Нехай у кордебалеті, нехай у мюзиклах, а не в класичних виставах, однак майже щовечора вона виходила на сцену.

Одрі навчилася не заздрити танцівницям, котрим фізичні дані дозволяли стати примами; ретельно стежила за собою, дотримувалася дієти, а ще багато працювала не лишень у мюзиклах. Потрібно було на щось жити, тому баронеса ван Хеемстра та її дочка займалися перекладом буклетів туристичних фірм, розробляли дизайн інтер'єру, Одрі знімалася в рекламі капелюшків... Її почали запрошувати на крихітні ролі без слів у фільмах. Симпатична дівчина у хвилинних епізодах – це, мабуть, єдине, на що вона могла розраховувати.

Однак доля виявилася прихильною до Одрі. У Франції під час зйомок чергового непоказного фільму дівчина потрапила на очі одній з найпопулярніших тогочасних письменниць – Сідоні-Габріель Колетт, авторці знаменитої «Жіжі». П'єсу збиралися ставити у театрі на Бродвеї, і авторка підбирила актрису на головну роль.

Сама Одрі багато разів повторювала, що їй усе життя щастило на зустрічі з чудовими людьми, які чомусь у неї вірили й допомагали опанувати професію. Та навряд чи найчудовіші люди навчатимуть того, хто сам не забажає вчитися. Одрі дуже хотіла, хоча страшенно боялася не впоратися. Боялася, навіть коли вже мала «Оскара» і «Тоні» – головні кіно- й театральні премії.

Як же ж вона боялася не впоратися з роллю, отримавши пропозицію Колетт зіграти Жіжі! У відповідь на цю пропозицію Одрі почала переконувати письменницю знайти когось іншого! Якщо Колетт і сумнівалася у своєму виборі, то після цього твердо повірила, що ця дівчина впорається.

У кінозйомках Одрі мала невеличкий досвід, а от про роботу в театрі зовсім нічого не знала. Аж раптом їй дають головну роль у популярній п'єсі, та ще й на Бродвеї! Бродвей – головна театральна вулиця в Нью-Йорку, успіх або провал у спектаклі будь-якого з театрів на Бродвеї визначали подальшу долю актора або актриси. Тим паче це стосувалося знаменитого театру Фултона.

Попри страшенний страх зазнати фіаско, Одрі таки погодилася спробувати себе в ролі Жіжі.

Одрі та «Жіжі»

Одрі справді щастило на зустрічі з чудовими людьми, професіоналами своєї справи. Але, напевно, це закономірність – якщо людина сама чогось варта, то на її життєвому шляху трапляються добрі люди.

Наставницею «новенької» з Арнема в театрі Фултона на Бродвеї стала знаменита актриса Кетлін Несбітт, і грати з нею на одній сцені вважалося за честь. Вона навчила Одрі рухатися, висловлювати свої емоції так, щоб було зрозуміло глядачам, поставила її тихий від природи голос... Одрі довелося багато працювати, щоб без акторської освіти і досвіду грати на рівних із провідними актрисами бродвейського театру. Часом навчання здавалося каторгою, але дівчина наполегливо опановувала таємниці акторської майстерності.

Одрі довелося схуднути. Дивно, але за час плавання через океан із Лондона до Нью-Йорка через хвилювання вона вживала багато солодкого й добряче набрала ваги. У Нью-Йорку від неї вимагали повернути колишню худорляву подобу. Це був єдиний випадок у житті Одрі, коли їй довелося худнути, обмежуючи себе в їжі.

Кетлін Несбітт учила підопічну зовсім не тому, що стільки років вселяла доньці баронеса ван Хеємстра. Мама невтомно повторювала, що емоції слід приховувати, щоб вони не завдали болю ближньому; що говорити треба тихо, аби не привертати до себе уваги; що взагалі потрібно бути скромною і перебувати ніби осторонь.

На сцені дівчині довелося виставляти свої почуття напоказ, говорити голосно і привертати до себе увагу. Тоді ж і на все життя Одрі розділила себе на сценічну і звичайну. Перед камерою і на сцені вона яскрава і в центрі уваги, а поза грою залишалася скромною і навіть сором'язливою.

Чому ж мама, усвідомлюючи, що сцена дуже змінить доньку, дала згоду на її гру на Бродвеї?

Річ у тому, що твір «Жіжі» Колетт був страшенно популярним, тому просто неможливо було відмовитися від такої пропозиції. Головна героїня – юна особа, яку виховують мама, бабуса і тітка. Виховання їхнє доволі своєрідне, адже вони вважали, що головне для дівчини – знайти заможного і щедрого покровителя, щоб забезпечити себе і сім'ю. І такий знаходиться, він не просто багатий, а ще молодий і вродливий. І сталося неймовірне – молоді люди закохуються, історія завершується весіллям. Казка про Попелюшку, однак замість лихої мачухи – три наставниці.

Але для Одрі навіть ця казка була реальністю, вона сама збиралася заміж саме за такого принца – багатого, вродливого й готового допомогти в нелегкій кар'єрі актриси. Призначили навіть день весілля, розіслали

запрошення і отримали подарунки! Наречений терпляче чекав прем'єри, щоб, привітавши кохану з успіхом, повести її до вівтаря.

Бродвей підкорено!

Успіх п'єси був приголомшливий переважно через гру Одрі Хепберн. Вона вмить стала зіркою, хоч і не йняла тому віри.

А весілля все відкладалося...

Аж якось Одрі з жахом побачила, як робітники працюють з неоновю афішею перед театром. Одрі здалося, що вивіску демонтують, а отже, спектакль закривають? Так шкода! Адже в неї тільки-но почало виходити, вже не так страшно дивитися в залу, вона навіть опанувала свій голос, і ноги не підгинаються при кожному кроці на сцені... Але Одрі помилялася, спектакль не закрили, просто змінювали текст. Тепер афіша була така: «Одрі Хепберн у «Жіжі»» – її поставили на перше місце, вона справжня зірка!

За цю роль Одрі Хепберн отримала свою першу нагороду – премію «Тоні», найвище визнання Америки за акторську майстерність. «Тоні» для театру, як «Оскар» для кіно.

Та на цьому казка не закінчувалася.

Фото Одрі Хепберн потрапило на очі продюсерам Голлівуду, і її запросили на головну роль у новому фільмі «Римські канікули»!

ЗАПИТАННЯ:

1. Як ти вважаєш, чи випадково знаменита Колетт на головну роль у своїй п'єсі вибрала «новеньку» Одрі?
2. Чи заслужила Одрі бурхливих оплесків на Бродвеї і премію «Тоні»?
3. Можливо, Одрі варто було вийти заміж і стати світською левицею, а не мріяти про сцену?

Розділ третій. «Римські канікули». Попелюшка навпаки

«Римські канікули» – це «Попелюшка» навпаки.

Принцеса неіснуючої країни Анна приїжджає з офіційним візитом до Рима. Необхідність говорити те, що потрібно, а не те, що хочеться, усміхатися згідно з етикетом, брати участь у нудних офіційних заходах замість прогулянки великим містом і відпочинку, пригнічує принцесу. Тож першого ж вечора вона втікає через вікно, щоб побачити Рим. Але принцесу підпоїли снодійним, і Анна засинає просто на лавці. Цим міг би скористатися журналіст, якому терміново потрібен був сенсаційний матеріал для газети. Спочатку все так і відбувається: журналіст увесь день показує їй Рим, а тим часом його друг-фотограф робить безліч знімків, які або скомпрометують Анну, або будуть викуплені її наставниками за чималу суму. А оточення принцеси оголошує про її раптову «хворобу» і починає активні пошуки дівчини.

Принцеса проводить день несподіваних канікул. Вона щаслива, адже цього дня була без охорони, їй ніхто не давав настанов, не потрібно було дотримуватися дипломатичного етикету. Та коли ввечері на очі потрапляє газета з повідомленням про «хворобу», Анна розуміє, що казка про свободу не вічна, її відсутність обернеться великим скандалом і проблемами для всіх.

Принцеса приймає рішення повернутися до палацу і просить журналіста не проводити її. Той не лише не переслідує її, а й забороняє це робити другу-фотографу. Зворушені щирістю і відкритістю Анни приятелі не скористалися можливістю заробити на знайомстві з нею. А журналіст, якого у фільмі грав чудовий Грегорі Пек, по вуха закохався у принцесу, точніше не в принцесу, а в Анну.

Опівночі, через добу після своєї втечі, принцеса Анна повертається до палацу, тут і казочці кінець... Канікули були дуже короткими, але такими душевними!

Наступного дня під час спілкування з пресою принцеса говорить про відповідальність, звертаючись до свого вчорашнього друга. Вона не може бути вільною людиною, адже передусім мусить думати про свою країну.

Попелюшка-принцеса, що на добу вирвалася на волю, повертається до золотої клітки, оскільки її відсутність для багатьох обернеться величезною проблемою.

Ось таку роль належало зіграти Одрі Хепберн.

Роль зовсім не подібна на Жіжі, а кінозйомка – це не театральна сцена.

Кіно – не театр...

У театрі вся історія розповідається відразу, сцена йде за сценою від початку до кінця. Фільми знімають окремими епізодами, до того ж часом не в точній послідовності.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/nataliya-pavlischieva/odri-herbern/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.